

MINNESBILD

Magnus Ugglas, Malin och jag

Malin och jag lyssnar på Magnus Ugglas. Vi har släckt alla lampor. Ute är det vinter och mörkt. Granar, gatlyktor, villor, granar. Ett svenskt bostadsområde mitt ute i skogen.

Sida vid sida i mörket, på mage i hennes säng. Jag kan känna hennes kropp från yttersidan av vaden, låret, magen, armen, axeln... Härinne, nu är vi nästan ett, en, tillsammans.

Det går inte att skilja oss åt.

Malin är min bästa vän, vi går i sexan, är tolv kanske tretton. Hon är den alla vill ha. Så här spenderar vi helst vår tid. – i skuggor från granar, tätt, tätt alltid på hennes säng, tysta, lyssnar vi på Magnus Ugglas röst i mörkret. Arm, höft, lår, hennes hår luktar timotej och hårspray. Jag glömmer att andas.

”Du är den vackraste jag mött, inte tuff och kalla och hård som andra, du har väckt upp det jag trott var dött, och när jag har dig när du tar mig, min hungrande kropp får frid bortom all rum och tid, då är du den finaste jag mött...”

Det är sånger om omöjlig kärlek. Det är vemodigt och vackert. Det är våra låtar, vi sjunger dem tillsammans i skolan eller vart som helst.

Hon vet att jag är kär i henne.

På en affisch ovanför hennes säng blänker Bruce Springsteens biceps. Hon vet att jag är kär i henne. Hon säger: om du var kille så...

”Hand i hand, tillsammans gick vi kvinna, man, våra kroppar brann, vi gav varandra allt och vad jag njöt av den tiden. Hand i hand...”

Vi kan alla texterna utantill.

MINNESBILD

Antonio.

Mannen som heter Antonio kommer ut från badrummet med fuktigt hår. Han har en judodräkt på sig och mycket muskler.

Jag sitter i en soffa med en tekopp i händerna. Jag, 14. Han, 26.

Jag vet hur lång tid det tog. Två timmar, och en kvart. Jag vet, för det är mest detta med tiden jag minns. Hur lång tid det tog, hur länge det höll på.

En vårvinterdag i mars. Det är ljusst ute, mitt på dagen. En söndag.

Vi har pratat på heta linjen. Han frågade om jag ville komma och nu är jag här.

Mitt motiv: att bli av med min oskuld. Hans: att ta den.

Vi är outtalat helt överens.

Det gör ont. Jag säger: Det gör ont.

Han säger: Det brukar göra det.

Sen säger vi inget mer.

Hans ansikte, långt däruppe. Koncentrerat, uttryckslost. Han är inte arg, irriterad eller orolig.

Bara koncentrerad, upptagen med sin uppgift. Sina försök att tränga in .

Han spottar i handen.

Jag ser hans ansikte, som inte ser mitt.

Två timmar och en kvart. Jag kunde inte förstå att han fortsatte försöka. Hur han trodde att det skulle gå. Någonsin. Jag kunde lika gärna varit ihopsydd, igenväxt. En slät vägg utan minsta öppning.

Det gör ont. Jag säger: Det gör ont.

Han säger: Det brukar göra det.

Det är mest detta med tiden jag minns. Att jag inte kunde gå, för jag hade ju faktiskt kommit dit. Inte kunde jag gå. Två timmar och en kvart.

Han ville gärna träffa mig igen, sa han.

Går i snöslask och modd. Går vägen hem förbi höghus och svarta granar och asfalt.

Blöta fötter. Tom kropp.

Inga tankar utom en: Aldrig berätta. Aldrig. Någonsin. Berätta.

Gatlampor tänds. Rosa. Nu börjar det skymma.

MINNESBILD

Lianna

En bioaffisch. Två kvinnor håller om varandra, ligger i en säng, nakna under täcket.
"Lianna". tisdag, onsdag, torsdag kl. 18.30 på Arenan, Stadsbiblioteket i Karlstad.

Jag är 14 år och ska begå det största brottet, det största sveket, det vet jag när jag kliver ut genom dörren för att ta bussen in till stan.

Är på väg för att se en film om lesbisk kärlek, på väg till ett annat liv, en annan värld.
Vet att förändringen sker nu och för alltid. Att det är min längtan, mitt beslut och min största rädsla.

Halvdunkel i salongen, viskningar. 150 platser, men bara 12 personer där.
Jag sitter på bänkraden högst upp. Tittar på de vuxna kvinnorna, alla sitter i par.

Och så jag . Ensam och 14. LESBISK, LESBISK, LESBISK... Som tuggummi i hela ansiktet, fastkletat.
Fast i min egen smet av klibbiga föreställningar och fördomar.

Jag ser på de andra. En oanad gemenskap, ett hemligt sällskap.

Efter filmen ser jag två kvinnor gå till en bil. Det är sommar och fortfarande ljust.
Vardagligt och vant kliver de in och kör iväg. Bilen är deras, en vinröd, rostig Duett.

Det är särskilt Duetten jag minns. Och hur självklart de satte sig i den och körde iväg till sitt gemensamma liv någonstans i staden där inga lesbiska finns.

Själv tog jag bussen. Tänkte att finare bil än Duett finns inte. Och "Lianna" måste vara den bästa film som gjorts.

Och så är det nog. Rent subjektivt sett.

MINNESBILD

Madde & Ylva

Skymning, en liten sjö mitt i Karlstad. En liten sandstrand, längre bort en gräsplan. Det finns ett gammalt öppet omklädningshus i anslutning till stranden.

Jag och mina vänner sitter på gräsplanen och dricker. Solen har gått ned. Det är sommarlov en dag mitt i veckan. Kanske är klockan elva eller tolv på kvällen.

Jag är 15 år. Går på högstadiet. Mina vänner är lika gamla. Det är Emma och Ingeborg. Vi dricker Stroh Rhum som Ingeborg har smuglat från Österrike. 80%. Och Coca cola.

Jag minns inte något av vad vi pratade om eller om jag var full. Kanske satt det också andra små grupper med pimplande ungdomar. Men det vet jag inte. Minns bara hur okoncentrerad och spänd jag var. Och glad. Glad för att Ylva & Madde var där.

De satt en bit ifrån. Ensamma, som man säger när inga killar är med. De satt där och hade bara ögon för varandra.

Alla i hela staden visste att de var ett par. Att Madde hade blivit utkastad hemifrån för att hon var tillsammans med Ylva. Att Ylvas föräldrar var alkoholister som knappt klarade sig själva och att det var därför Madde och Ylva hade fått egen lägenhet genom socialen. Ja, alla visste att de var 16 år gamla och levde på socialbidrag. Alla visste att de var flator, lebbbar. Lesbiska. Äckliga.

Och nu satt de där och höll om varandra. Skrattade, tittade varandra i ögonen. Två tjejer förälskade i varandra. Jag kunde inte låta bli att stirra. Tidigare, när jag sett dem tillsammans på stan hade det hänt att jag följt efter dem. Ja jag hade verkligen smugit efter dem, bara för att se det oerhörda, det mest förbjudna och det jag längtade efter så att det gjorde ont. Och nu satt de där. Vattnet i tjärnen låg blankt.

Ibland hände det att människor badade på natten, fulla och kanske lite kåta. Men inte ikväll. Maddes hud lyste vitmatt och len i skymningsljuset. Kunde inte låta bli att föreställa mig hur det skulle kännas att kyssa henne. Hennes mjukhet mot min kind.

Emma & Ingeborg dricker. Vi skålar. Ingeborg tändar en liten cigarill. Hon är en punkare med stil. Med ammoniakblekt hår, enorma svartmålade ögon och en rödsvart mun sitter hon där och röker. Jag tar ett foto.

Madde & Ylva har tagit av sig kläderna. Jag ser dem gå ned i vattnet. Långsamt hand i hand plöjer deras vita lår genom tjärnens svarta oljiga vatten. Madde är lång och ganska smal. Har både en kvinnas kropp och en ung pojkes. Lång, stark, med platt mage och kort svart hår, samtidigt vackra runda bröst och breda höfter.

De simmar ut. Så är de där, Madde & Ylva i mitten av den lilla runda tjärnen. Staden runt omkring. Två kvinnor, två unga tjejer, två människor som kysser varandra nakna i en sjö som ligger mitt i staden, mitt i natten.

Den lycka jag kände var så stark. Längtan varm och bultande. Vilde dit vilde vara en av dem. Vilde vara Ylva.

MINNESBILD

Amazonas

På väg till Amazonas disco dricker vi Rosita på en parkeringsplats. Borlänge glimmar i mörkret. Det är vinter, snö och jättekallt.

Vi är på det drogfria discot, kastar med permanentat hår. Det är första gången vi ses. Tidigare har vi brevväxlat, ringt till varandra. Jag har åkt trettio mil för att träffa henne.

Vi dricker sprit ur hårsprayflaskor. Borlänge 1986. Maria mår dåligt. Jag följer henne in på toaletten. Hjälper henne spy.

Så står vi där.

Och jag kysser henne. Vi vill aldrig gå ut. Lusten är så stark. Vi är femton år. Brösten är runda, spända. För första gången kysser jag en annan tjejs läppar. För första gången förstår jag hur en kyss ska kännas. Hur andra har känt förut. Vad de har försökt beskriva. Ljusår från hängel på klassfester med tungor som blöta franskbröd. Nej det är så här det känns brinnande lent, elektriskt och mjukt, sött och silke på samma gång.

Mina händer på hennes bröst, hennes hud. Hennes, Hon. Vi kan inte sluta kyssas. Människor bultar på dörren. Händer drar i stålhandtaget. Så förbjudet och så jävla underbart.

Vi stannar kvar. Vitt kakel på väggarna. Lysrörsljus. Det är kallt men det är varmt.

Vårt kärleksnäste. Vår svit på Sheraton.

Maria dansar mitt emot mig, den varma kroppen, glädjen i hjärtat. Jag är hög, lycklig och förtvivlad. Känslan av utanförskap och samhörighet är så stark. Vi dansar med självlysande ögon för alla som kan se i mörker. Vi delar hemligheten som ingen förstår, som ingen får veta, som ingen får se.

Två hemliga agenter i heteroland.
Min kompis Maria och jag.